

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Evangelistarivm M. Maruli Spalaten. opus vere
euangelicum, sub fidei, spei & charitatis titulis in septem
libros partitum**

Marulić, Marko

Coloniæ, 1532

VD16 M 1298

Quod sapientia donum dei sit, & vera sapientia Christum imitari. cap. 5.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35578

malo declinet. Dabit itaque operam vt disciplinis istruatur, quæ natuā suam p̄ficiāt, ne ignarus rerū erret, nec pro bono accipiat malum, & bonum pro malo: ac dum sapienter se facere putat, insipientiæ arguatur, Nam licet affectionem boni habeamus a natura, non tamen & scientiam quæ efficit sapientem. Inter doctum autem & indoctum multa distantia existat necesse est, quanta vti que inter scire & nescire. Quorum alterum Salomon luci, alterum tenebris comparat, dicens: Vidi quia tantū præcederet sapientia stultitiam, quantum differt lux a tenebris. Et sapientis (inquit) oculi in capite eius, stultus in tenebris ambulat. Illius oculi in capite sunt, qui altioris sapientiæ circumspectu regit vitam, mores componit: & qui sit cuiusq; rei exitus, diligenter perpedit: q̄ sua intersunt, nouit, & illa tractat, illa meditat: quæ vero a se aliena iudicat, ab ijs abstinet, naturā hominis finemq; considerat, seque ad immortalitatem natum intelligit, & caduca bona contemnit, dum æterna obrinere festinat. Itaq; cælo æquatur, & terra superior est animus sapientis, in contemplatione diuinorū assiduus, hūanaq; trascēdens, nihil aliū illi curæ est, nisi vt deo placeat, quicquid agit, ad hunc vnum finem dirigit, vt deo frui possit.

Eccle. 2.

¶ Quod sapientia donum dei sit, & vera sapiētia Ch̄m imitari. Cap. V.

Porro talia scire atque ita sese gerere, ne quis industria suæ arroget, sed donum dei esse agnoscat, scriptum est, Dominus dat sapientiam, & ex ore eius prudentia & scientia. Et iterum, Omnis sapientia a domino deo est, & cum illo fuit semp, & est ante æuū. Ipse omnium conditor deus, cum hominem in lucē produxisset, sapientiæ capax fecit præ cæteris animantibus, vt autorem suum intelligeret, intelligendo amaret, amādo possideret, possidendo perpetuo beatus cēt. Quam quidem sapientiam vt concipere & tenere possimus, non solum discendi studio incūbere, sed etiā votis precationibusq; poscere debemus, cum Iacobus Apo-

Prou. 2.
Eccle. 1.

- Iacob. 1. stulus dicat: Si quis vestrum indiget sapientia, postulet a deo, qui dat omnibus affluenter, & non imporat, & dabitur ei. In Iob quoque legimus, Inspiratio omnipotentis dat intelligentiam. Caterum vas mundum fit oportet, in quo diuinæ sapientiæ thesaurus recondi debet. vnde dicitur; Fili, concupiscens sapientiam, conserua iustitiam, & deus præbebit illam tibi. Item: Omnia (inquit) dominus fecit, & pie agentibus dedit sapientiam. Quomodo enim illic potest infundi cæleste donum, vñ eieciti prius & exterminati nõ fuerint terreni affectus? Duo contraria simul in anere nequeunt. Quæ enim societas luci cum tenebris? Christo cum Belial? Ideo est scriptum: In maleuolam animam non intrabit sapientia, nec habitabit in copore subdito peccatis. Cur enim principium sapientiæ timor domini dicitur, nisi quia is qui deum timet, se a delictis continet, & innocenter viuere studet, ne creatorem suum offendant? Ab hoc principio proficere incipimus, & addito discendi labore sapientiam in mysterio absconditam, & credulis tantum humilibusque reuelatam, ex diuinis voluminibus haurimus. Hanc si alibi quaeris, nusquam inuenies. Latuit philosophos, ignota fuit omnibus gentiliū sapientibus, tradita autem prophetis Christique discipulis. Vnde ait: Vobis datum est nosse mysterium regni dei, illis autem incredulis videlicet & humana tantum scientia nitentibus non est datum. In sanctis ergo scripturis hære tibi dei sapientiã, & verbi dei scientiam, & quære mente pura cordeque fideli, atque ardentem descendi desiderio, vt quod cupieris, assequi merearis. Dei autem sapientia & dei virtus, Christus est. Hunc scutare in veteribus celatum scripturis in nouis manifestum, in vtrisque admirabilem atque adorandum, summi boni doctorem ac largitorem. boni inquam, quod tota gentilitaris academia semper persequitur, & nunquam potuit inuenire. Neque enim fas erat, vt tantæ rei, qua nihil homine maius potest contingere, alius esset cognoscendæ monstrator, quam qui esset fruendæ donator atque autor. Minus dignitatis habitura erat nostra religio, si alio quam deo institutore

præceptoreque gauderet . Ipse debuit perfectæ beati-
tatis iter ostendere, qui ipse esset perfectissimus omnium
felicissimusque , vt soli gratiæ agantur habeanturque
tâ pro doctrina adipiscendæ salutis, quam p̄ adeptæ be-
neficio. Hanc autem probatissimæ saluberrimæque dis-
ciplinæ sapientiam, cum deus in mysterio velatam da-
ret, per seruos exhibuit. Sed cum reuelatam tribueret
per filium vulgavit: Tunc in nubis aut ignis figura ap-
parens deus cum hominibus est locutus, postea vero de-
us homo factus, cum hominibus conuersari, & præ-
sens ipse cū iisdem colloqui voluit, vt legis & euange-
lij distantiam cognosceremus. In illa futuri signa sunt
in hoc eorum euentus: in illa vmbra, in hoc veritas; in
illa seruitus, in hoc libertas; in illa promissio, in hoc
promissionis impletio atque gratia: in vtroque autem
bene beateq; viuendi præcepta, plenius tñ exactiusq; in
euangelio quam in lege, quia legis mediator Moyses,
euangelij Christus, p̄ quē redempti ac saluati sumus.
Hunc si sequi volumus, & sanctissimis eius institutio-
nib⁹ inhærere, v̄e sapiētes vereq; bñi erim⁹, & iā nō ter-
reni sed cælestes. Audiamus qd̄ sup̄ hac re Apost. dicat:
Iudæi (inquit) signa petūt, & Græci sapientiā quærunt,
nos autem prædicamus Christum crucifixum, Iudæis
quidem scandalum, gentibus autem stultitiam, ipsis au-
tem vocatis Iudæis atque Græcis Christum dei virtu-
tem & dei sapientiam. quia quod stultum est dei, sapi-
entius est hominibus, & quod infirmum est dei, fortius
est hominibus. In his ergo scripturis, quas gentilitas
deridet, & hæreticorum prauitas impugnat, discenda
sapientia est. Quia quod hi infirmum arguunt, fortius
est omni humana virtute, & quod illi stultum existimāt
sapientius est omni mudanæ philosophiæ traditione.
Stulta (inquit) mūdi elegit deus, vt cōfundat sapiētes, &
infirma mūdi elegit deus, vt confundat fortia. Per pis-
catorum quippe & vulgarium hominū prædicationē
superavit philophos, & per inermes martyres, regum
imperatorq; potētia, Quid ni, si iudē ipsi qui p̄seq̄bantur

.1. Cor. 1

Ibidem.

Christianos, facti sunt Christiani, & ecclesie propugnatores, qui ecclesie hostes erant. Seruire cœperunt Christo, qui imperabant mundo. Christus igitur (vt apostolus ait) factus est nobis sapientia & iustitia & sanctificatio & redemptio, vt quemadmodum scriptum est: Qui gloriatur in domino gloriatur. Quis enim hominum comparandæ veræ beatitudinis rationem potuit per se cognoscere, si hoc solius dei erat docere. cuius solius fuit ipsam beatitudinem tribuere. Quæ dei sunt, inquit, nemo cognouit, nisi spiritus dei, nos autem non spiritum huius mundi accepimus, sed spiritum qui ex deo est vt sciamus quæ a deo donata sunt nobis, quæ & loquimur, non in doctis humanæ sapientiæ verbis, sed in doctrina spiritus spiritualibus spiritualia comparantes. Denique post multa de deo salutaris sapientiæ autore dicta ait, Si quis videtur inter vos sapiens esse in hoc sæculo, stultus fiat vt sit sapiens. Sapientia enim huius mundi, stultitia est apud deum. Scriptum est enim, Comprehendam sapientes in astutia eorum, Et iterum, Dominus nouit cogitationes sapientum, quoniam vanæ sunt Vani quippe sunt, qui sanctæ trinitatis mysterium non admittunt, q̄ veræ beatitudinis bonum non percipiunt quia sibi magis quam deo credunt. Quamobrem nobis non humana, sed diuina doctrina institutis, cum saluatore nostro dei filio deo gratiæ agendæ sunt, sic dicente: Confiteor tibi pater domine cæli & terræ, quia abscondisti hæc a sapientibus & prudentibus, & reualastisti ea paruulis. Ita pater, quoniam sic fuit placitum ante te.

Quod sola dei sapientia efficit beatos. Ca. VI.

ET quoniam sola dei sapientia non vana, sed vera est, per quam solam patet aditus ad beatitudinem, Sapientiã, inquit iacobus apostolus, quæ desursum est. primum quidem pudica est, deinde pacifica modesta, suadibilis, bonis consulens, plena misericordia & fructibus bonis, iudicans sine simulatione. Omnes

1. Cor. 2.

1. Cor. 3.

Mat. 11.

Iaco. 5.